

Mavi, Pembe ve Sihirli Bir Dokunuş

Bu kitap, her gün kendi hikâyesini cesaretle yazan
tüm diyabetli çocuklara...

Bazen zorlanabilirsin, bazen yorulabilirsin ama bil ki
yalnız değilsin. Senin gülüşün, hayallerin ve güzel
kalbin dünyayı daha renkli yapıyor.

İzmir'in masmavi denizi ve ılık rüzgârıyla başlayan bir hikâye bu. Bu güzel şehirde Elif ve Aras adında iki kardeş yaşıyor. Elif sekiz yıl önce, Aras ise iki yıl önce 'Tip 1 Diyabet' olduğunu öğrendi. Elif, pembeyi ve çilekli pastaları çok seviyor. Aras ise mavinin her tonuna ve kocaman hamburgerlere bayılıyor. Onlar için hayat, daha fazla özen ve sevgiyle anlam kazanır.

İki kardeşin en büyük ortak zevki, en sevdikleri oyunda bloklarla kaleler inşa etmek ve hareketli şarkılar eşliğinde dans etmek. Oyuna ve dansa daldıklarında bazen glukoz ölçümünü unutabiliyorlar. Ama Elif, sekiz yıldan beri diyabet yönetimi yaptığı için Aras'a bunu hep hatırlatıyor: "Hadi Aras, önce kontrol, sonra oyun!"

Sensör kullanmaya başlamadan önce en çok banyo ve deniz sonrasında zorlanıyorlardı. Parmak uçları suda buruş buruş olduğunda, parmak ucundan ölçüm yapmak bazen daha da zorlaşabiliyordu. Aras, elleri ıslakken parmağının delinmesinden hiç hoşlanmazdı. "Yine mi ölçüm vakti?" diye iç çekerdi. Annesi onu havluya sararken, 'Keşke bunun daha kolay bir yolu olsa,' diye düşünürdü.

Bir gün babası eve elinde küçük bir kutuyla geldi. O akşam yemekte en sevdiği iki şey vardı: hamburger ve küçük bir dilim pasta. Babası kutuyu masaya koydu: "Artık parmaklarınızı her seferinde delmek zorunda kalmayabiliriz, çocuklar" dedi. Bu, Libre adında küçük bir sensördü. Elif ve Aras'a bu sensör sanki sihirli gelmişti.

Anne ve baba heyecanlıydı ama bir yandan da kafalarında soru işaretleri vardı. "Sensör takılırken canları yanar mı?" diye endişelendiler.

Elif sekiz yıldır bu düzenin içindeydi, Aras ise henüz onun kadar alışkın değildi. Anne ve baba çocuklarına en iyisini sunmak isterken korkularını belli etmemeye çalıştılar.

Elif'in sensörü uygulandıktan sonra sıra Aras'a geldi. Babası sensörü Aras'ın koluna yaklaştırdı. Aras gözlerini sımsıkı kapattı. Bir 'tık' sesi duyuldu. Şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Bu kadar mıydı, baba? Sandığım kadar zor değilmiş!" dedi. Annesi derin bir nefes aldı, o büyük endişe yerini huzura bırakmıştı.

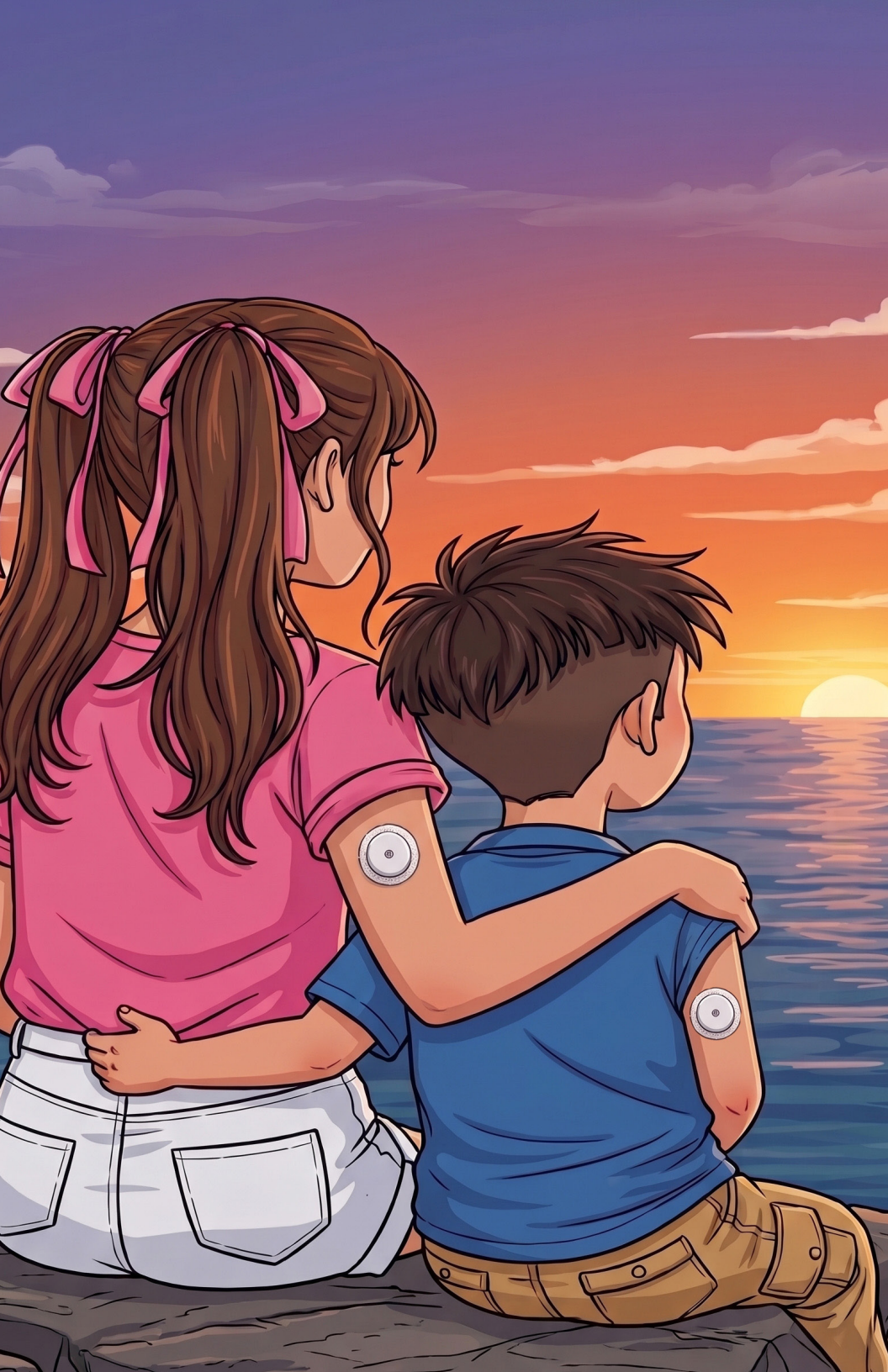
Elif'in sensörü de kolundaydı. Artık her dakika otomatik yenilenen glukoz değerlerini görebilmek için telefon ekranına bakmaları yeterli oluyordu. Libre, suya dayanıklılık özellikleri sayesinde yüzme ve su aktiviteleri sırasında kullanım kolaylığı sunuyordu. Bu sensör onlara oynadıkları oyundaki teknolojik aletlerden biri gibi geliyordu. Günlük hayatları artık ölçüm anları yüzünden eskisi kadar bölünmeyecekti. Elif, kolundaki sensörü bir madalya gibi gururla taşıyordu.

O gece evde derin bir sessizlik vardı. Anne ve baba artık otomatik alarmlar sayesinde çocuklarını uyandırmadan şeker değerlerini kontrol edebiliyorlardı. Yattığı yerden Aras'ın glukoz değerini kontrol etmek için uygulamayı açan anneleri, gördüğü değerden memnun gözlerini kapadı ve içi rahat şekilde uykuya daldı. Her şey yolundaydı çünkü anneleri artık geceleri Aras'ı uyandırmadan glukoz değerlerini kontrol edebiliyordu.

Elif ve Aras'ın yolculuğu devam ediyor. Kendi düzenlerini kurmayı öğrenirken birbirlerine destek olmayı da hiç unutmuyorlar.

Her sabah yeni bir umuda uyanıyorlar. Hikâyelerini okuyan tüm çocuklara ise bir mesajları var: "Her gün yeni şeyler öğrensinler ve yarınlara umutla baksınlar."

© 2026 Abbott. Tüm Hakları Saklıdır. Libre, kelebek logosu, sensör şekli ve görünümü, sarı renk ve ilgili markalar ve/veya tasarımlar, Abbott şirketler grubunun çeşitli bölgelerdeki fikri mülkiyetidir. Diğer markalar ilgili sahiplerine aittir.

ADC-2698996 v1.0 09/26